Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7. Den 1ste Januar 1887. 36te Aargang.

En Epistel fra Apostel Wilford Woodruff

til de adspredte Hellige med Hilsen.

Kjære Brødre! Jeg føler en Længsel efter at udtrykke mine Anskuelser med Hensyn til Zion og dets Indbyggeres nærværende Forhold. De Sidste-Dages Helliges Historie er en nøjagtig Opfyldelse af Guds Aabenbaringer, som bleve givne ved hans hellige Profeters og inspirerede Tjeneres Mund til Jordens Indvaanere i de forskjellige Husholdninger, naar Gud har havt et Folk, som han har anerkjendt paa Jorden. Gud skabte Jorden og satte sine Børn paa den, og han gav dem en Lov, hvorved de kunde blive ophøjede og frelste i Herlighedens Rige; thi der er en Lov givet til ethvert Rige, og alle Ting i hele Universet ere regjerede ved Lov. Om Nogen holder en Lov, da er han beskyttet ved denne Lov og vil erholde den Belønning, som Loven garanterer til dem, som holde den. Det er Guds Villie, at alle hans Børn skulle adlyde den højeste Lov, at de maa erholde den højeste Herlighed, som er beskikket for dødelige Væsener; men han har givet alle sine Børn en fri Villie til at vælge, hvilken Lov de ville holde.

Der findes to Modsætninger: det Gode og det Onde, Gud og Djævelen. Alt, hvad der leder til det Gode og til at gjøre Godt, er af Gud; men hvad som helst der leder til det Onde og til at gjøre Ondt, er af Djævelen. Gud har fra Begyndelsen af Menneskets Skabelse søgt at lede det til at adlyde den celestiale Lov, paa det de kunne arve en celestial Herlighed og erholde det evige Liv, som er den største af alle Guds Gaver til Mennesket; medens Djævelen tilligemed alle de faldne Engle har arbejdet paa fra Begyndelsen at lede Mennesket paa Afveje, for at lede det ned til Fortabelse med de Ugudelige, paa det han kan have Herredømme over dem.

Disse to Principper have regjeret og styret alle Menneskenes Børns Handlinger, og været Grundvolden for hele Historien i al Verden i de sidste sex Tusind Aar eller fra Menneskets Skabelse. Djævelen saa vel som de faldne Engle,

der udgjør en tredie Del af Himlens Hærskarer, som blev nedstyrtet fra Himlen til Jorden, har været i Strid mod Gud og Kristus og imod enhver Profet, Apostel og inspireret Mand, som Gud har oprejst fra Verdens Skabelse til nærværende Tid. Den første Mand, Adam, overtraadte formedelst Djævelens Indflydelse en Lov, hvorved Døden kom ind i Verden. Gud den evige Fader gav sin enbaarne Søn til et stort Forsoningsoffer, som lod sit Blod udgyde for at forløse Mennesket fra Døden, thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle Alle levendegjøres i Kristo."

Himlens Gud, som vi dyrke, er repræsenteret som Fader, Søn og Hellig-Aand. Faderen og Sønnen have Legemer, og de skabte Mennesket i deres eget Billede; men den Hellig-Aand har intet Legeme og er et Vidne om Faderen og Sønnen. Denne Hellig-Aands Vidnesbyrd er forjættet til alle dem som adlyde Evangeliets Lov, som Gud har aabenbaret til Menneskeslægten. Den Hellig-Aand hvilede paa Adam, da han tre Aar før sin Død velsignede sine Efterkommere i Adam-ondi-Ahman.

Herren gav Adam saa vel som mange af hans Sønner Præstedømmet, ved hvilket de administrerede Livets og Saliggjørelsens Evangelium. Herren har i alle Uddelinger, naar han har haft et Folk paa Jorden, oprejst Mænd til hvem han har givet Præstedømmet og alle de have været velsignede, som have lyttet til Herrens Røst, hvorimod Jordens Indvaanere ere blevne straffede, naar de have været ugudelige og overtraadt Guds Love, og tilsidst, ere de blevne afskaarne fra Tilværelse paa Jorden, naar de have været modne i deres Ugudelighed. Dette var Tilfælde i Noahs og Lots Dage, og ligesom Noah Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være. De Retfærdige bleve frelste, medens de Ugudelige bleve udryddede.

Hele Historien om Guds Handlemaade med Menneskene viser, hvilke Fordele og Velsignelser de erholde ved at adlyde og holde hans Befalinger. Herrens Handlemaade med gamle Israel viser, at han velsignede de Retfærdige og forbandede de Ugudelige og bragte sine Domme over dem. Naar Israel lyttede til Moses og Profeternes Lærdomme havde de Lykke med sig og overvandt deres Fjender, men naar de afvege fra Herren og oprejste Altre for Baal og syndede, da forlod Herren dem som det skete med Juda og Jerusalem i Kong Zedekiah Dage, da han forlod Herren og ledte Folket paa Afveje. De vare besmittede med Blod, Mord, Horeri og alle Slags Vederstyggeligheder, og Herren advarede dem ved sine Profeter Esaias, Jeremias og Ezekiel. Disse Profeter fortalte Kongen og Folket hvilke Straffedomme der vilde komme over dem, og Herren forkyndte Kongen og Folket ved Ezekiel: Det Ord, som jeg taler, det skal ske." Alt hvad disse Profeter havde talet skete, og ikke et Bogstav eller Tøddel slog Fejl. Jøderne ihjelslog Jesus og Apostlerne, og alt hvad Moses, Jesus, Apostlene og Profeterne havde talet angaaende Israel blev opfyldt til det sidste Bogstav.

Alle Profeter og Apostle, som have skrevet, siden Mennesket blev sat paa Jorden, have set vor Dag og profeteret om det, som skal finde Sted paa Jorden i den sidste Uddeling eller i Tidernes Fylde. De saa Guds Kirke og Rige og hans Zion oprettet paa Jorden, og Folket blive indsamlet fra alle Nationer for at opbygge det, ligesom de ogsaa saa Guds Straffedomme, som skulde komme paa alle de Nationer i de sidste Dage, der ville stride imod Zion og Guds Folk.

Jeg ønsker nu at spørge de Sidste-Dages Hellige, om de kunne for et Øjeblik tænke at Herren vil fejle med at opfylde sine Forjættelser i disse Dage mere end han har i forrige Uddelinger? Nej! Han vil ikke.

I Overensstemmelse med de gamle Apostles og Profeters Forudsigelser har Herren begyndt at beskjære sin Vingaard for sidste Gang, og han har oprettet sin Kirke og Rige paa Jorden for aldrig mere at blive omstyrtet til evig Tid. Han har oprejst sine Profeter og Apostle og aabenbaret til dem det evige Evangeliums Fylde og givet dem det aaronske og melkisedekske evige Præstedømme. Josef Smith blev oprejst ved Guds Magt og formedelst Engles Betjening, og han frembragte Mormons Bog, Josefs Træ og Optegnelser, som have været i Efraims Haand, hvilket er omtalt af Profeten Ezekiel i det 37te Kapitel. Josef Smith, der var en Guds Profet, havde Magt til at organisere Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige med Apostle, Profeter, Evangelister, Biskopper, Hyrder og Lærere i Lighed med den gamle Kirkes Mønster, og Kirken har bestandig været ledet ved det levende Orakel og ved Guds Aabenbaring fra Himmelen indtil denne Dag. Den har nu bestaaet sex og halvtredsindstyve Aar, siden den blev organiseret og dens Historie er bekjendt for Himmel og Jord. Profeter og Apostle og mange af de Ældste have gaaet ud og prædiket Jesu Kristi Evangelium til mange Nationer, og Tusinder af Jordens Indbyggere have annammet Evangeliet, og ere blevne døbte til deres Synders Forladelse og modtaget den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse, og ere hjemsamlede til Zion fra mange Nationer i Overensstemmelse med Forudsigelserne af de gamle Profeter, der talede som de bleve drevne ved den Hellig-Aand. Jorden og Helvede have været forenede om at standse den lille Sten i at rulle frem og forhindre den fra at blive et stort Bjerg og opfylde al Jorden, saaledes som Daniel forudsagde, den skulde gjøre i de sidste Dage. Josef Smith og hans Broder Hyrum og flere af Apostlene og de Ældste have allerede beseglet deres Vidnesbyrd med deres Blod. Fængslerne ere i Dag overfyldte med Israels Ældste, fordi de vælge at adlyde Guds Befalinger, og mange Andre have været tvungne til at forlade deres Hjem af samme Aarsag.

Mange af Landets Indbyggere ere oprørte i Følelserne og ønske at udrydde Guds Kirke og Rige fra Jorden; men de kjende ikke Herrens Tanker og forstaa ikke hans Veje. Den kristne Verden i Nutiden kan ikke begaa Synd og være skyldig i Løgn, Tyveri, Gudsbespottelse, Horeri og Mord og begaa alle disse Vederstyggeligheder og dog undgaa Guds Vrede, mere end Sodoma og Gomorra den antedeluvianske Verden og gamle Israel kunde det. Herrens Ord er bleven udtalt imod Jordens Indbyggere som begaa Synd i de sidste Dage, og det vil blive opfyldt, ligesaa sikkert som det blev opfyldt i gamle Dage. Herren vil gaa i Rette med denne Generation og dømme Indbyggerne efter deres Gjerninger, som ere gjorte i Legemet og Ingen kan standse hans Haand.

Jeg ønsker at sige til Guds Hellige, at sex og halvtredsindstyve Aar ere henrundne siden Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret paa Jorden, og alle de af vore Profeter og Apostle, Ældste og Hellige, som ere gaaede ind til Aandeverdenen, have fuldendt deres Vidnesbyrd i Kjødet. Deres Røst er forstummet i Døden og deres Vidnesbyrd er endt. De ere forenede med de Retfærdiges Aander og

venter paa den store Dag, naar Jesus Kristus vil komme i Himlens Skyer og belønne Enhver efter Gjerningerne, som ere gjorte i Legemet. Men uagtet de er gaaet bort, er Guds Værk derfor fuldendt paa Jorden? Visselig ikke. Har den advarende Røst ophørt at lyde til Jordens Indbyggere? Den har ikke. Alle vi, som endnu leve i Kjødet, ere under lige saa megen Forpligtelse at opløfte den advarende Røst og høste medens det er Dag, som de vare, der ere hensovede.

Herren siger ved Ezekiel: „Jeg har sat dig til en Vogter for Israels Hus". „Naar jeg siger til den Ugudelige: Du skal visselig dø, og Du ikke advarer ham, og ikke taler for at advare den Ugudelige fra sine ugudelige Veje, for at frelse hans Liv; da skal den Ugudelige dø i sin Misgjerning og jeg vil kræve hans Blod af din Haand. Men naar Du har advaret den Ugudelige, og han dog ikke omvender sig fra sin Ugudelighed og fra sin ugudelige Vej, da skal han dø i sin Misgjerning, men Du har din Sjæl frelst". Dette er nøjagtig vor Stilling i Dag. Vi ere, som Apostle, Halvfjerds, Højpræster og Ældste tilligemed alle, som have nogen Grad af det hellige Præstedømme, Vægtere paa Zions Mure og Sendebud til alle Jordens Indbyggere, og vi ville blive holdte ansvarlige, dersom vi ikke benytter vor Tid og opløfter den advarende Røst, saa vidt som vi have en Lejlighed og advarer denne Generation om de Straffedomme, som venter den.

Jeg veed at Guds Straffedomme er nær for denne Nations og Generations Dør, og de ville komme over Verden førend den venter det. Ja Menneskens Søns Komme er nær, og han vil komme som en Tyv om Natten. Hvem kan bestaa paa den Dag naar han kommer? Det er vor Pligt at arbejde og høste. Enhver bør derfor være flittig i den Plads han indtager paa det hans Klæder kan være rene fra alle Menneskers Blod.

Jeg troer ikke der har været en Generation af Mennesker paa Jorden, som har været mere ugudelig, der har udøvet større Vederstyggeligheder, eller har syndet imod større Lys og Kundskab, og har haft flere Straffedomme udtalt imod sig ved Herrens Ord, end den Generation i hvilken vi leve. Derfor ville vi som den levende Guds Hellige, der bære det hellige Præstedømme, være under Fordømmelse, om vi ikke opløfte en advarende Røst imod de Onder og Vederstyggeligheder som begaaes, for saa vidt vi have Lejlighed. Hvormange Veer have ikke Profeter og Apostle udtalt imod dem, som stride imod Zion. „Ve alle dem, som bringe mit Folk til at sørge og uddriver og myrder dem og vidner imod dem siger Hærskarernes Herre. En Generation af Øglenunger skal ikke undgaa Helvedes Fordømmelse. Se mine Øjne se dem og jeg kjender alle deres Gjerninger og har opbevaret en hurtig Dom for dem alle i sin Tid; thi der er en Tid bestikket Enhver efter som hans Gjerninger skal være".

Jeg ønsker at sige til Apostlene: Vort Ansvar er meget stor. Profeterne, som organiserede denne Kirke og lagde Grundvolden i den sidste Uddeling med et helt Korum af Apostle, er gaaet ind i Aandeverdenen, og vi ere kaldede til at tage deres Pladser. Hvorledes burde vi derfor at være? Hele Jorden modnes i Ugudelighed, og Guds Zion bør berede sig for Brudgommens Komme. Vi bør ydmyge os for Herren og blive fyldte med Aanden af vor Kaldelse, med den Hellig-Aand og Jesu Kristi Aabenbaring, at vi maa kjende Guds Sind og Villie angaaende os, og være beredte til at ære vor Kaldelse, og frembringe Retfær-

dighed, og være tapre i Jesu Kristi Vidnesbyrd til Enden af vor Pilgrimsvandring i Kjødet. Profeter og Apostle og alle Himlens Hærskarer vaager over os, og der har aldrig været en Tid, naar Guds Værk fordrede et mere trofast Vidnesbyrd og Arbejde af Apostlene og de Ældste, end det gjør i Dag.

Jeg ønsker at sige til de Halvfjerds, som i Forening med de tolv Apostle ere udsendte til Jordens Nationer: Det er faldet i Eders Lod at gaa ud og hjælpe til at beskjære Vingaarden for sidste Gang, før Menneskens Søns Komme. For syv og halvtredsindstyve Aar siden, sagde Herren, at Marken var hvid til Høsten, og at han havde begyndt at beskjære Vingaarden for sidste Gang. De Ældste bleve befalede paa denne Tid at udstrække deres Segle og høste medens det var Dag, thi snart vilde Natten komme, naar Ingen kunde høste. Brødre! det er meget nærmere Natten nu, end det var syv og halvtredsindstyve Aar siden. Frelseren sagde paa den Dag, at Englene anraabte Gud Dag og Nat for at faa Lov til at gaa ud og høste Jorden, og der blev sagt dem, at de skulde vente en liden Tid indtil Høsten var fuldkommen moden. Nationerne maa advares, Zion grundlægges, og Hveden eller de Hellige samles ind i Laden, og da vil Englene gaa ud og høste Klinten og binde den i Knipper og berede den til Opbrændelsen.

Siden den Tid ere mange Tusinder blevne indsamlede fra Jordens Nationer. Men endnu ere I kaldte til at gaa ud og advare Nationerne ved Evangeliets Proklamation i denne sildige Time. Bliver derfor ikke trætte Brødre, I som ere kaldte til at gaa ud i Vingaarden, hvad enten I ere Apostle, Højpræster, Halvfjerds eller Ældste, erindre at I ere Sendebud til at forkynde Saliggjørelse til Folket. Holder Eder rene og ubesmittede for Gud og alle Mennesker. Søg at fremme Retfærdighed og bringe Frelse til Menneskenes Sjæle. Arbejder trofast paa det Eders Klæder maa være rene fra alle Menneskers Blod, og Nationerne maa være uden Undskyldning paa Guds Domsdag over de Ugudelige, hvilken Dag er nær for Haanden da Straffedomme skulle blive udøst foruden Maal.

Alle Sendebudene i Herrens Vingaard bør være retfærdige og hellige Mænd og paakalde Herren i kraftig Bøn, at de maa bestaa. Det er enhver Israels Ældstes Rettighed, som arbejder i Vingaarden, dersom de leve derfor, at have Drømme, Syner og Aabenbaringer, og have den Hellig-Aand til en Vejleder bestandig, at han maa være tilfulde i Stand til at udsamle Israels Blod og de sagtmodige paa Jorden og bringe dem til Kristi Hjord.

Det er sandt at de Ældste, som ere kaldte til at bære Vidnesbyrd om Jesu Kristi Evangelium til Jordens Nationer, ofte maa gjennemgaa Forfølgelser for Evangeliets Skyld, og i nogle Tilfælde nedlægge deres Liv, ligesom de fordums Hellige gjorde, og mange have gjort i vor Tid for Kristi Skyld; men det synes at der er en Herligheds Krone henlagt for Enhver, som bliver en Martyr for Kristi og Evangeliets Skyld. Det er ligemeget i hvilken Tidsalder han har nedlagt sit Liv, han skal finde det igjen og erholde evigt Liv i den tilkommende Verden. Lad os derfor Brødre være flittige i vort Arbejde i Vingaarden i den sidste Time. Herren sagde til Oliver Cowdery, om han arbejdede hele sit Liv og kun frelste en Sjæl, hvor stor vilde hans Glæde blive med den Sjæl i

Himmeriges Rige. Alt er stikket til at opmuntre os i vort Arbejde i Herrens Vingaard.

Medens dette Arbejde foregaar iblandt Jordens Nationer, er der et stort Arbejde og Ansvarlighed, som paahviler alle dem, som ere satte til at administrere i Zion. Der er Arbejde nok for Enhver, som har nogen Grad af det hellige Præstedømme, i hvilken som helst Stilling de end indtage og ere satte til at arbejde i. Højpræsterne, hvis Kaldelse er at præsidere, ere kaldte til at forrette Tjeneste i Zion som Højraadsmedlemmer, Præsidenter af Stave og Raadgivere, Biskopper og Raadgivere, Søndagsskoleforstandere og Præsidenter for Ungmændsforeningerne. I enhver af disse Stillinger, hvori de ere kaldte til at arbejde, have de en udstrakt Mark til at virke i, hvor de kunne forøge deres Talenter og ære deres Kaldelser. Det er paa saadanne Pladse, at en Højpræst er fornemmelig kaldet til at præsidere, forvalte og arbejde.

Der har aldrig været en Tid, naar Præstedømmet havde et større Arbejde at udføre i de forskjellige Grene og Afdelinger end i vor Tid. De maa udfinde Overtrædelser, rense og helliggjøre Folket, forene de Hellige og fuldkommengjøre Zion. Alt dette Arbejde hviler paa Brødrene og det hellige Præstedømme, som bor i Zion.

Hele Kirken bør give nøje Agt paa den nylig udkomne Epistel fra det første Præsidentskab saa vel Præsten som Folket. De Raad, som de have givet i de forskjellige Henseender bør nøje iagttages. Arbejde paa Sabaten saa vel som Fornøjelses Udflugter paa denne Dag bør ikke finde Sted iblandt de Sidste-Dages Hellige. Præsidenterne af Staver og deres Raadgivere ligesom ogsaa Biskopperne og deres Raadgivere, hvis umiddelbare Pligt det er at vaage over Stave og Warder, have en Pligt og et stort Ansvar at udføre. Overtrædelser maa udfindes. Zion kan ikke trives, saalænge Synd og Overtrædelse er tilladt i dens Midte.

En af de mest vigtige og ansvarsfulde Stillinger i Zion er det Ansvar at lære og undervise Børnene i deres Forsamlinger, i Søndagsskolerne og Ungemænds- og Ungedamersforeningerne, saa vel som at lære i de private og offentlige Skoler iblandt de Hellige. Hvem kan begribe Resultatet af det Arbejde, som bliver udført af Israels Ældster i disse Grene? Ingen, uden han er fyldt med Aabenbaring fra Himlen og den Almægtiges Inspiration. Vi udsender Hundreder af Ældste til Jordens Nationer, for at prædike Kristi Evangelium, og efter at de have anvendt to til tre Aar i Missionens Tjeneste og overbevist og indlemmet nogle faa Sjæle i Kirken, tænke de, at de have udrettet et stort Arbejde, hvilket de ogsaa have; men her have de Ældste, som præsidere over disse Institutioner i Zion, som er fyldt med de Sidste-Dages Helliges Børn, en Skare af udødelige Sjæle foran sig, som de kunne lære og styre, og lede deres Sind saaledes, at de kunne blive dygtiggjorte til at komme frem og opbygge Guds Kirke og Rige og rulle det frem i Triumf, naar deres Fædre og de Ældste er nedlagt i Graven. O hvilken Mission der er givet til Ephraims Sønner, til Israels Ældste og de Sidste-Dages Hellige! Det bør dem at advare hele Verden om de Straffedomme som skulle komme, at prædike Evangeliet til alle Folk, indsamle de Hellige fra alle Nationer, opbygge Zion og berede Folket for Menneskens Søns Komme, og staa paa hellige Steder, naar Straffedommene bortfejer de Ugudelige.

Der er en Formaning, som vor Frelser gav, hvilken alle de Hellige burde erindre, og det er, altid at bede og ikke blive trætte; men jeg frygter, at vi ikke gjør det som vi bør. Jeg frygter, at vi som et Folk ikke beder nok i Tro. Vi bør paakalde Herren i ydmyg Bøn og fremlægge alle vore Ønsker for ham; thi om han ikke vil beskytte, befrie og frelse os, der er ingen anden Magt, som vil. Vort Haab er derfor alene hos ham, og vore Bønner burde opstige for vor himmelske Faders Øre Dag og Nat,

Jeg ønsker at sige nogle faa Ord til vore Brødre, som ere i Fængsel, eller under Kaution, eller ere Landflygtige for deres Religions Skyld og fordi de holde Guds Befalinger. I bør ikke tænke, at dette er noget Nyt, som er hændet Eder. Forfølgelse er en Arv, som er bleven overleveret lige fra vor Fader Adams Dage til vor Tid. Det blev sagt i fordums Dage, at Alle, som vil leve gudelig i Kristo Jesu, skal forfølges. Om vi ikke lide Forfølgelse i vor Tid, da ville vi neppe føle os hjemme, naar vi mødes med de gamle Profeter, med Kristus og Apostlene i Aandernes Verden, hvilke have gjennemgaaet Forfølgelser og Lidelser. Mange af dem blev korsfæstede og underkastet Døden paa forskjellige Maader. De beseglede deres Vidnesbyrd med deres Blod, ligesom Tilfældet var med Josef og Hyrum og flere af Apostlene og de Ældste og Hellige i vor Tid.

Medens vi have til at gjennemgaa disse Prøvelser, saa lad os ikke som Israels Ældste huse Had og hevngjærrige Følelser i vor Barm mod vore Fjender. Herren siger: „Hævnen høre mig til, jeg vil betale". Jesus Kristus, Guds Søn, raabte i sin Dødssmerte, da han hængte paa Korset: „Fader forlad dem, de vide ikke hvad de gjøre". Hvorfor sagde han dette til sin Fader i Himmelen? Fordi Guds Søn vidste tilfulde, hvad Straffen vilde blive paa hans Mordere til Gjengjæld for hans Død. Han kjendte, hvad der ventede hele den jødiske Nation, da de sagde: „Hans Blod komme over os og vore Børn". Han forudsaa tilfulde de mange Lidelser, som de og deres Afkom havde til at gjennemgaa i de næste derpaa følgende atten hundrede Aar. Han vidste, at alt, hvad Moses og Profeterne tilligemed hvad han selv havde talet imod den jødiske Nation, vilde gaa i Opfyldelse; thi Gud havde talet det ved dem, og hans Ord slaar aldrig Feil.

Der er ikke en Infidel paa Jorden, som kan nægte, at Jerusalem ikke blev ødelagt, og at Templets Grundvold ikke blev opgravet, indtil der var ikke en Sten ladt paa en anden. Jøderne faldt ved Hunger, ved Pestilense og ved Sværdet indtil tolv hundrede Tusinder døde Legemer blev baaret ud gjennem Portene udenfor Jerusalems Mure som en Følge af deres Lidelser ved Titus Belejring, og Resten blev taget til Fange og adspredt paa Jorden iblandt Hedningerne indtil den nærværende Tid, og Enden er endnu ikke kommen, og Aaget er ikke brudt af deres Halse.

Alt dette er sket som en Fuldbyrdelse af Guds Ord angaaende den jødiske Nation. Jeg siger derfor til mine Brødre, som ere i Fængsel eller i Landflygtighed for Evangeliets Skyld og fordi de holde Guds Befalinger, gjemmer ikke nogen Følelse af Hævn eller Had imod denne Nation eller imod dem, som have bidraget til at bringe Eders Lidelser, men gaa hellere for Gud og bed, at han vil blødgjøre denne Nations Regenters Hjerter, saaledes at de vil give de Sidste-Dages Helliges de samme Rettigheder og Privilegier til at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittighedsby-

dende, som er garanteret ved Konstitutionen i vor Regjering, der blev oprettet ved Guds Inspiration i hans egen vise Styrelse.

Om der spørges, hvorfor jeg gjør dette Forlangende af mine Brødre, saa svarer jeg, af samme Grund som Jesus sagde: „Fader forlad dem, thi de vide ikke hvad de gjøre". Saa vist som Gud i Himlen har opfyldt sine Ord angaaende Juda og Jerusalem, saa vist vil han opfylde, hvad som er talet om Jordens Nationer i de sidste Dage.

Jeg vil her sige: Saa sandt som Gud lever og har befæstet sin Trone i det Høje, saa sikker vil han opfylde alle sine Ord. Han vil udøse de Plager paa denne Nation (Amerika) og alle Jordens Nationer, som har været forkyndt imod dem ved enhver inspireret Mand siden Verdens Begyndelse. Seglene vil blive opladte, Plagerne udøst, og den store Babylon vil falde. Denne Generation har været advaret i de sidste halvtredsindstyve Aar ved inspirerede og retfærdige Mænd, og efter deres Vidnesbyrd vil der komme et Vidnesbyrd ved Torden, Lynild, Oversvømmelser, Jordskjælv, Pest, Hunger, Krig og ved en fortærende Ilds-Lue; thi ved Ild og ved Sværd vil Herren gaa i Rette med alt Kjød, og de Ihjelslagne af Herren skal være mange; thi Herren siger: „Mit Sværd er draget i Himlen, og den skal falde paa Idumea eller Verden; og hvo kan bestaa?"

Der er ingen Magt paa Jorden, som kan forhindre Herrens Haand i dette Værk. Gud i Himlen vil lære denne og alle andre Nationer, at han er stærkere end Menneskene. Han tager ingen Hensyn til Nationers Antal i Opfyldelsen af sine Hensigter; thi han holder alle Menneskers Skjæbne i sin Haand, og ingen Magt under Himlen kan forhindre hans Værk. Israels Gud har begyndt at samle sit Folk fra alle Nationer og opbygge Zion i al den Skjønhed, Magt og Herlighed som Esaias og andre Profeter saa, og at oprette sit Rige, som skal opfylde al Jorden, i hvilket Jesus af Nasareth skal opreise sin Trone og sidde derpaa og regjere over Jorden i et Tusind Aar som Profeten Daniel og andre Profeter har forudsagt, og dette vil ske, om endog Jord og Helvede og alle Vantro i den kristne og hedenske Verden fornægter det. Om vor Nation vil ikke tro det, da lad dem vente og see, de vil ikke komme til at at vente længe, før de ville see Tegnene, som ville tilkjendegive Begyndelsen til disse Ting. Hvad de Hellige angaar, da vil Guds Aand bevidne med deres Aand Sandheden af disse Ting.

Jeg vil slutte med at gjengive Ezekiels Vidnesbyrd i hans 24de Kapitel 14de Vers: „Jeg Herren, jeg har talet det, det kommer og jeg vil gjøre det, jeg vil ikke lade det fare og ikke spare ej heller angre det; efter dine Veje og efter dine Gjerninger skulle de dømme dig, siger den Herre, Herre.

— Den Retfærdiges Ihukommelse er til Velsignelse; men de Ugudeliges Navn smuldrer hen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Ved Aarskiftet.

Aaret 1886 er nu forbi og medens det efterlader paa Livets Skueplads meget som er blevet udført, er der meget, som er skjult eller gaaet i Forglemmelse af det som er passeret. Hvem kan beskrive de mange Omskiftelser, som Menneskene have gjennemgaaet i Aarets Løb. De fleste Tildragelser forblive ubekjendte, med Undtagelse af den Kreds i hvilken de er foregaaet.

Livet er en Omvexling af Glæde og Sorg, Forhaabninger og Skuffelser, Helbred og Sygdom, Liv og Død. Det er dog muligt for Menneskene ved Guds Bistand og et skikkeligt Levnet og en vis Fremgangsmaade at afværge mangt og meget af de Onder, som de ere udsatte for, og derved lette Livets Byrder og gjøre det muligt at udholde samme.

Dersom vi med Flid og i Oprigtighed have udført vore Pligter mod Gud og mod hverandre, da kunne vi med Glæde og Tilfredsstillelse skue tilbage paa det forløbne Aar og sige det et hjerteligt Farvel.

Det vil være gavnligt at kaste et Tilbageblik paa det som er foregaaet med os paa Livets Bane; ikke for derved at fremkalde unyttig Sorg over noget, om ikke kan forandres, men for at vi derved kunne rette vore Fejltagelser og erholde Erfaring for Fremtiden til at stride mod det Onde. Hele Livet er en Kjæde af smaa Handlinger, men hvormeget afhænger ikke vort eget og Andres Velfærd af disse Handlinger.

Begyndelsen af det nye Aar er en god Tid til at tage nye Forsætter og sætte dem i Udførelse, til at aflægge daarlige Vaner og omvende sig fra det Onde og gjøre det som er Godt. Ingen er gaaet saa langt, at han ikke kan omvende sig, thi saalænge der er Liv er der Haab; ej heller er Nogen saa fuldkommen, at han ikke har nødig at tage fastere Beslutninger og stræbe efter en højere Fuldkommenhed og tage sikre Skridt paa det evige Livs Stige.

Det Faktum kan ikke skjules, at Verden bliver værre i Stedet for at blive bedre, og Menneskene synes med hvert Aar, at fjerne sig længere fra sin Skaber; uagtet Kirker og Kapeller ere oprettede i Tusindvis, og den hellige Skrift er udspredt lig Sæden paa Marken, saa tiltager Vantro og Gudsfornegtelse dog i en foruroligende Grad. Gudfrygtighedens Kilde udtørres i Menneskenes Hjærter, og ofte skjules Vantroen under Skinhellighedens Kaabe, og dette forunderlige Hykleri finder Gjenklang hos Folket, medens den aabenbarede Sandhed, det evige Evangelium, bliver forkastet.

Vi ønske Stjernens Læsere et lykkeligt nyt Aar, maa Fred, Lykke og Guds Velsignelse følge Eder i alle Eders retfærdige Foretagender, og maa Eders højeste Ønske være at gjøre Guds Villie og holde hans Befalinger!

Vi ønske at alle de Hellige og især det arbejdende Præstedømme ville gjøre

alt, hvad de kunne, for at forøge Antallet paa Stjernens Subskribenter, saa at den kan faa saa vid en Cirkulation som muligt, at den derved maa blive et Middel til at sprede Sandhedens Lys til dem, som sidde i Mørke.

Aarets Maaneder.

Der siges, at Januar har faaet sit Navn efter den hedenske Afgud „Janus". Denne Janus var antaget at være Ophav til alle Ting, og paa Grund deraf tilskreves ham Aarets Begyndelse, saa meget mere som han af Hedningerne antoges at have tvende Ansigter, med hvilke han kunde skue baade frem og tilbage, og kunde derfor se paa det forløbne Aar, samtidig med at han skuede ind i det nye Aar. Han ansaas som Himlens og Jordens Beskytter. Fra Begyndelsen havde Aaret ikke nogen Januar Maaned. Da Romulus havde bygget Rom, lod han Aaret inddele i 10 Maaneder med 304 Dage, og inddelte det saaledes at hver af de 6 Maaneder havde 30 Dage, og hver af de 4 Maaneder fik 31 Dage. Han kaldte den første Maaned Marts, den anden April, den tredie Maj, den fjerde Juni, den femte Kvintilus og de øvrige fik Navn efter det Tals Navn i den Orden som de indtraf, nemlig: Sextilus, September, Oktober, November og December. Men da den næste Konge, Numa Pompilius, kom paa Tronen og fandt at Aaret var for kort, thi Sommeren havde formegen Kulde og Vinteren for megen Varme, saa forordnede han, at der skulde være 50 Dage mere i Aaret saa at Dagenes Antal udgjorde 354, og disse lode han inddele i 12 Maaneder, saaledes at hveranden fik 30 Dage og de øvrige 29 Dage. De to nye Maaneder, som han kaldte Januar og Februar, satte han foran de andre Maaneder i Aaret. Da Julius Cæsar, som siden blev Kejser i Rom saa, at Aaret endnu var for kort, og at de til visse Tider maatte tilføje en hel Maaned for at faa det til at passe med Naturen, saa rejste han til Ægypten, hvor Kunst og Videnskab den Gang blomstrede. Han lærte der fra de dygtigste Mathematikere, hvor stort Maanedernes og Aarets Inddeling burde være. Da han vendte tilbage til Rom, tog han den berømte Sosigenem med sig, og formedelst ham blev den Forordning indført, hvorved Aaret fik 365 Dage og 6 Timer, der bleve inddelte i 12 Maaneder. Da Julius Cæsar havde gjort denne Rettelse, besluttede det romerske Folk at den gamle femte Maaned, Kvintilus, skulde benævnes efter Julius Cæsar og kaldes Juli, paa hvis 12te Dag han var født, der regnedes fra Marts som Aarets Begyndelse. Da Maaneden Sextilus senere, efter Kejser Augustus, fik Navnet August, havde den kun 30 Dage, men for ikke at være ringere end Juli fik den ogsaa 31 Dage, og denne Dag blev taget fra Februar, som derved blev Aarets korteste Maaned.

De Kristne begynde Aaret den 1ste Januar. Det er nu saaledes beskaffen at man kan begynde Aaret hvor man vil, thi Aaret i sig selv har hverken Begyndelse eller Ende. Moses befalede, at det nye Aar skulde begynde med Maaneden Nisan, som er vor April, i hvilken Maaned han ifølge Guds Befaling førte Israels Børn ud af Ægypten. Før den Tid havde de begyndt Aaret i Oktober. Indianerne begynder det nye Aar i September, Grækerne i Midten af Sommeren,

naar de have den længste Dag. Rommerne havde fra Begyndelsen begyndt Aaret med 1ste Marts, naar Solen gaar ind i Væderens første Grad, hvilket Mange mente var Verdens første Dag, hvorfor den ogsaa kaldes „Mundinatalis" eller Verdens Fødselsdag,

---

Ankomst og Beskikkelse. Ældste C. L. Christensen fra Salem, Utah, ankom hertil den 24de December 1886, og er beskikket til at arbejde i Aalborg Konference.

N. C. Flygare,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance fra Island.

Sølfhøl den 26de November 1886.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Med Glæde og megen Taknemlighed for Deres ærede Brev af 4de d. M., og for de medfølgende 100 Kr. og den Pakke Bøger som De sendte, skriver jeg Dem disse Linier for at give Dem et lille Referat over den islandske Mission, da dette Postskib er det sidste herfra i det indeværende snart henrundne Aar.

Jeg kan med Glæde fremhæve, at alle vore Troesbekjendere her i Landet, hvis Antal nu er 37 Sjæle, som jeg har korresponderet og talt med, ere meget trofaste i Evangeliet. De vente taalmodig og beder Gud, at han i sin uendelige Naade og Barmhjærtighed vil give dem Midler til at udfries fra dette ufrugtbare Land, og samles paa det Sted som Gud har helliget og velsignet for sine ydmyge og trofaste Børn, til at eje og bebo i de sidste Dage, for at de kan hjælpe at opbygge hans Rige her paa Jorden.

Siden jeg kom hertil Landet, den 24de Maj d. A., har jeg døbt 9 Personer, og gjort mig Umage for at bære Vidnesbyrd om Evangeliet saa godt som mine Kræfter og Omstændighederne have tilladt. Sommetider har jeg ikke haft rigtig god Helbred, som noget kommer af det tunge og kolde Klima, som har været heroppe, thi fra 23de August har der som oftest været svære Storme og Regnvejr, saa jeg har ikke kunnet rejse om paa Landet, saameget som jeg havde ønsket. Den 2den September regnede det saa at der fra to Fjelde skylledes en Masse af Stene ned over Bøndernes Marker og Enge, og gjorde deres Landejendomme Skade for flere Tusind Kroner. Mange Elve fyldtes med saameget Vand at de fløb over paa Landet og borttog det nyslaaede Hø, der fløb i stor Mængde til Søen, men efterlod Grus og Ler i Stedet paa Marken. Paa Nordlandet kunde Mænd ikke faa sit Hø tørret eller hjemført førend i Midten af September og da var det fordærvet og næsten ødelagt. Paa mange Steder her i Landet er der derfor Udsigt til trange Tider og Mangel paa Fødemidler i den tilstundende Vinter, og mange Mænd sige, at de ikke husker saa haardt et Aar i dette Aarhundrede.

Det bekræfter min Tro naar jeg ser hen til Jesu Kristi hellige Ord i Math. 24de Kapitel, som han forudsagde til sine Disciple paa Oliebjærget, hvilket

skulde ske i de sidste Dage, omendskjønt Mange ikke vilde tro dette, og sige om Mormonerne som vilde udtyde Sandheden for dem: „De ere uoplyste Mænd, hvorledes skulde de forstaa Bibelen bedre end vore Præster og de lærde Filosofer? Vi maa stole mere paa hvad de sige. Jeg spørger da om Sandheden ikke er ligesaa god fra hvem den end kommer. Er den ikke lige saa god fra et lille Barn. Men Mange sige: „Det er det samme, vi tro ikke dem som ikke har gjennemgaaet de Lærdes Skole.

Men hvad Menneskene end sige, da frembringer og fuldender Herren sit Værk, som han har forudsagt og aabenbaret ved sine Profeters Mund. O hvor vi maa være taknemlige imod vor himmelske Fader, fordi han har forundt os den Naade at kjende disse Ting. Hans hellige Ord har naaet vore Ører og vi have kjendt hans Røst og adlydt den, taget paa os Kristi Navn, hvor under vi skulle stride indtil vort Livs Ende, saa at vi tilsidst efter udstaaet Prøve maa vinde Sejren og modtage det evige Livs Krone. Jeg beder at Herrens Aand og Velsignelse maa hvile over Dem og at vi maa nyde en Salighed i Evighedens Land efter fuldendt Mission herpaa Jorden.

Med kjærlig Hilsen til Brødrene forbliver jeg

Deres Broder i Pagten
Halldor Johnson.

En Lektie fra Mumierne.

Naar de gamle Ægyptere med stor Omhu balsomerede deres Døde, drømte de neppe om, at efter Aartusinders Forløb, andre Folkeracer vilde aabne deres Gravsteder og Ligkister, og deri finde Vidnesbyrd, som er af stor Værdi og Betydning for Udtydningen af Nutidens Spørgsmaale. Det var Skik hos disse gamle Ægyptere at begrave Sæd og undertiden Planter tilligemed deres Døde. I Almindelighed gjorde de en let Ligbaare for Legemet af friskhugne Grene med deres Løv paa, og det var Skik, naar de indsvøbte Liget med dets Ligsvøb, at de omfattede denne lette Baare i det. Disse Plantelevninger tilligemed mange andre Ting, som med Villie ere blevne gjemte med Legemerne i Gravkamret, ere for ikke længe siden blevne bragte for Dagen fra Grave, som ikke før have været aabnede, og den Underretning, de give os, er baade interessant og belærende. Professor William Carruthers, Præsident af den biologiske Afdeling af det britiske Selskab, omtalte disse Opdagelser i sin Aabningstale, og medens han undgik at gjøre disse Fakta anvendelige, som de have udfundne, saa er dog den blotte Omtale om dem tilstrækkelig til at tilkjendegive dets Øjemed og Betydning. Det skyldes den lufttætte Forsejling af disse Planter og Frø, at de næsten i alle Tilfælde have været bevarede lige saa friske, som da de bleve opbevarede, og heldigvis var det den berømte Botanist Dr. Schweinfurth, som først undersøgte dem. Han har for omtrent fem og tyve Aar været beskjæftiget med at opdage og

udfinde Nildalens Blomstervæxt. Ved at sætte disse Planter i varmt Vand bleve de næsten aldeles oplivede. Blomsternes Farver ere endnu kjendelige selv de mest forsvindende, saasom violet Farven i Riddersporen og Klinten, og skarlagen Farven i Valmuen; Bladene ere ubeskadiget og Sukkerstoffet findes endnu i Rosinerne. Dr. Schweinfurth har udfundet ikke mindre end ni og halvtredssindstyve Arter, og det mest mærkværdige ved disse er, at det karakteristiske af næsten enhver af disse Arter er ensartet med dem som tilhører samme Klasse i Nutiden. En Undtagelse findes i en vis Ranke, hvis Blade paa Undersiden var beklædt med hvide Haar, som nu ikke findes mere. Men største Delen af Planter, Frø og selv Ukrudt, som er opdagei i Begravelserne, ligner i enhver Henseende Nutidens Arter, og naar vi betragte, at dette Faktum viser en Fasthed i Form og Karakter, som har vedvaret gjennem fire og fem Tusind Aar, da vil det ses at det indeholder stærke Beviser imod Udviklings (Evolutions) Teorien. Der er fundet Byg, som er 5,400 Aar gammel, af Mariette Bey i en Grav i Sakhora fra det femte' Dynaty. Dette Byg er nøjagtig det samme, som denne Sædart er i Dag. Forøgelsen af Agerdyrknings Videnskaben har ikke frembragt nogen synlig Forbedring i Kjærnen i denne lange Periode, ej heller har den i nogen Maade forandret dets oprindelige Udseende. En Krands af vilde Sellerier blev fundet i en anden Grav. Bladene, Blomsterne og Frugten af det vilde Selleri har været undersøgt med stor Omhyggelighed af Dr. Schweinfurth, som har tydeliggjort paa det bestemteste deres fuldkomne Enshed med de indenlandske Planter af samme Art, som nu findes i Overflødighed næsten paa alle Steder i Ægypten. I Følge Nutidens Geologi er det uden Tvivl Sandhed, at Tiden, som det har fordret til at afkjøle Jorden og frembringe Plante- og Dyreliv, ogsaa har været tilstrækkelig til Arternes Udvikling; men naar vi finde, at en stor Del af Planterne ikke er undergaaet nogen Forandring i et Tidsrum af fem eller sex Tusind Aar, da er det indlysende om end ikke afgjørende, at dette Vidnesbyrd er i Modstrid til den Forudsætning, som er saa almindelig anerkjendt i nærværende Tid. Der er Mulighed for os at gaa langt længere tilbage end til Ægypten for Vidnesbyrd. Plantelevninger ere fundne i Samlinger af Bundfald, som er ældre end Is-Perioden — der giver dem en Alder af fra 50,000 til 100,000 Aar — og disse Planter viser ingen Forskjel fra de samme Arter som de nu findes i Dag. Det kan derfor siges, at Vidnesbyrdene som kan hentes fra gamle Plantelevninger, saa langt som de gaa tilbage, synes at være i Modsætning til Udviklings Forudsætningen, eller i det Mindste gjør Fordring paa en længere Tidsperiode end selv de mest runde Beregninger af Nutidens Geologister have antaget til Jordens Dannelse.

New York Tribune.

To Magter sammenlignede.

Der ere mærkværdige Tilfælde af de Syges Helbredelse, som de Ældste i denne Kirke have iagttaget i deres Erfaring baade hjemme og i Adspredelsen, og de ere saa talrige, at kun et lidet Antal af dem vil nogensinde blive bekjendtgjort. Et Tilfælde er dog kommet til vor Kundskab, hvori Forskjellen er tydelig tilkjendegivet mellem den Almægtiges Kraft og den Ondes Magt, som er saa almindelig paa Jorden og er udsendt i den Hensigt at vildlede Folket.

Medens Broder Y— rejste omkring i en Konference i den britiske Mission i Aaret 1878 og prædikede Evangeliet, fandt han en Familie, som havde erfaret flere forbausende Helbredelser ved Spiritualismens Magt, af hvilken Organisation de vare Medlemmer. Et af Børnene var en Gang blevet syg og vedblev at forværres, uagtet alle Anstrængelser bleve gjorte for det. De bedste Læger bleve tilkaldte, men uden nogen Nytte, og tilsidst sagde Lægen til Forældrene, at det var ikke muligt at frelse dets Liv, og at Døden kun var et Tidsspørgsmaal.

Som deres sidste Tilflugt henvendte de sig derpaa til de usete Aander, der saa ofte havde besvaret deres Spørgsmaal ved at banke paa Bordet. De adspurgte dem om at gjøre dem bekjendt med et Middel, som kunde kurere det syge Barn. Et Svar blev erholdt, og ved Anvendelse af det foreskrevne Middel, begyndte Barnet strax at komme sig og blev snart fuldkommen rask.

Andre Helbredelser af mere eller mindre Interesse havde fundet Sted fra Tid til Anden, hvilket havde tjent til at styrke deres Tro paa de Principer, som de havde antaget.

Endelig skete det, at de værdige Forældre erholdt et Barn, som fra Fødselen var meget svagt og sygeligt. Det kastede op bestandigt, og de søgte forgjæves efter Noget, som den Lille kunde fordøje eller beholde i Maven. Menneskelig Kløgt var aldeles uden Virkning. De forsømte ikke at henvende sig til Aanderne, som ved flere Lejligheder tidligere havde bragt Medlemmerne i Familien Lindring, men disse vare ogsaa magtesløse ved denne Lejlighed, eller i det Mindste gave de ikke den forønskede Lindring.

Det vedblev paa denne Maade for et Aar, ved hvilken Tid Barnet var mindre, end da det blev født. Dets Arme var ikke større end en Mands Finger, og Kroppen var i Forhold dertil ogsaa meget lille. Den lille Skabnings Lidelser vare saa store, at Faderen bad inderligt, at Døden maatte befrie det fra sine Smerter, dog vedblev Aanden at klynge til det svage Legeme. Faderen fortalte siden, hvorledes han havde bedet.

Omtrent ved denne Tid var det, at Broder Y— besøgte disse Folk. Han havde ved flere Lejligheder prædiket for dem, og de udviste en Tilbøjelighed til at antage Evangeliet. Medens han og en anden Ældste, som var med ham, en Aften talte med dem, kom Moderen op til dem og sagde, at skjønt de endnu ikke havde forenet sig med Kirken, ønskede de dog meget, dersom det ikke var imod deres Religion, at de vilde administrere til det lille syge Barn. De sagde, at det var det ikke, og den forhaabningsfulde Moder bragte derfor Barnet frem, og de administrerede til det efter Kirkens Orden, og fra den Dag ophørte al Opkastning, Barnet begyndte gradvis at

vinde i Styrke og Udseende, indtil det blev et af de sundeste i hele Familien.

Der var saaledes en Tilkjendegivelse af den sande Kirkes overlegne Magt. Alle Midler havde hidtil vist sig at være frugtesløse til at styrke Barnet, og selv den Aand, som fandtes i deres Samfund, der tidligere havde hjulpet Andre Medlemmer i Familien ud af Sygdom syntes at være magtesløs; medens Guds Kraft var mægtigt til at oprejse Barnet strax til fuldkommen Helbred og Styrke.

Der ere mange Aander udgangne og der vil være mange flere Aander, som ville udgaae i Verden i de sidste Dage, og den Onde vil udføre mange Mirakler for at vildlede Folket. Vore Læsere ville erindre de mange Undere, som bleve udførte af Troldkarlene i Egypten, hvilke vare udrustede af Satan til at gjøre Mirakler i Mose Dage; men der vil blive udført større Gjerninger end dem i de sidste Tider. Det er enhver Sidste-Dages Helligs Rettighed at prøve Aanderne, som de fra Tid til anden komme i Berøring med, og om de opfylde deres Pligter, ville de være i Stand til at bedømme mellem gode og onde Aander, imellem Lysets og Mørkets Engle. Den Hellig-Aand med dens fredelige Indflydelse kan aldrig blive efterlignet, og dens Magt er saa stor, at de, som besidde den, kunne med Lethed bedømme alle Indflydelser, som omgive dem. Enhver bør derfor adlyde den Hellig-Aands Paamindelser, som ikke fejler, men altid leder dem paa den Sti, som fører til evigt Liv.

Blandinger.

Jordskjælvet paa Kios. Om Jordskjælvet paa Kios den 27de November 1886 om Formiddagen, meddeler „Pol. Korr." følgende: Hele Befolkningen blev sat i Skræk og Angst ved de første Jordstød, der vare ledsagede af en uhyggelig underjordisk Larm. Alle ilede ud af Husene; nogle begav sig ud paa Markerne, andre skyndte sig ned i Haverne eller ud mod Kysten. Alle raabte i den højeste Ophidselse og Bestyrtelse om Hjælp og Redning. Mange af de efter det sidste Jordskjælv nyopbyggede Huse sloge betænkelige Revner, mange Bygninger styrtede til Dels sammen, fra mange Bygninger faldt Tag- og Mursten ned, og i Taarnene ringede Klokkerne af sig selv. Til almindelig Forbavselse er intet Menneskeliv gaaet tabt. Jordskjælvet indtraf Kl. 10 om Formiddagen, da Børnene vare i Skolerne, og der opstod der en ubeskrivelig Forvirring, navnlig i Pigeskolerne; mange Lærerinder og Elever besvimede. En Del af de ved Kysten liggende gamle Fæstningsmure styrtede med Tordenbrag i Havet. Den muhamedanske Befolkning, der bor i Fæstningen, forlod denne i største Hast og søgte sin Frelse paa fri Mark. Alle Forretninger bleve lukkede, og selv Retten standsede sine Forhandlinger, da man endnu kun altfor godt mindedes det sidste store Jordskjælv, som varede i flere Dage og krævede talrige Ofre. Der paafulgte da ogsaa to Timer efter et hæftigt Jordstød, men det varede kun 3—4 Sekunder. Imidlertid vovede ingen at vende tilbage til Husene af Frygt for nye Jordstød. En Del flyttede ind i de i Anledning af det forrige Jordskjælv byggede Barakker, som endnu ikke vare

nedrevne, men mange vovede ikke en Gang at søge Ly der, men foretrak at overnatte under aaben Himmel. Fra Kl. 12 Middag sporedes hver fem Minuter ganske svage Stød.

Høflighed. Intet er et saa slaaende Bevis paa en daarlig Opdragelse som Uhøflighed. Mangt et ungt Menneske er gaaet Glip af en god Stilling, som han ellers i andre Henseender egnede sig vel til, blot paa Grund af sin Ubehøvlethed. Høflighed naar ofte længere, end man tror, og desuden er den meget billig. Det koster Intet at hilse paa en Forbigaaende. Det er ligesaa nemt at sige „ja, min Herre," som kun „ja, Tak," hvilket er det mindste man kan sige for en Tjeneste. Den unge Mand, der er vant til at løfte paa Hatten, naar han møder en bekjendt Dame eller sine Lærere eller Foresatte paa Gaden, har lært Noget, der maaske vil gavne ham langt mere end hans Kundskab i Geografi og Grammatik.

(«The Educator».)

— Den afdøde Kong Ernest af Hannover havde for det meste en udmærket Helbred. Undertiden kunde han jo befinde sig mindre vel; men naar Lægerne da foreskrev forskjellig Slags Medicin, lød altid hans Ordre: „Sæt det Stads ind i et Skab". Engang var imidlertid Kongen syg i flere Uger; men ikke destomindre var han ikke til at formaa til at røre nogensomhelst Medicin; hvad der end kom af Piller og Draaber, Ordren var den samme, Kongen rørte det ikke. Diæt og Taalmodighed var den eneste Medicin, han brugte. Endelig sejrede Naturen, og Kongen begyndte at komme sig. Den første Dag han var oppe efter sin Sygdom, befalede han sin Tjener at tage alle Medicinflaskerne og Æskerne med Piller og Pulver frem af Skabet og ordne dem i en Rundkreds paa Bordet. — Da Lægerne saa senere indfandt sig smilende, bukkende og lykønskende Kongen til hans Helbredelse, svarede denne: „Ja, tak Gud at det er gaaet saaledes, thi", pegende paa Medicinen, „havde jeg taget alt det Pokkers Stads, var jeg død for længe siden."

Dødsfald. Søster Mette Marie Jensen afgik ved Døden i 2det Ward, Salt Lake City, den 8de November 1886. Afdøde var født den 13de Februar 1804 i Aaen, Asdal Sogn, Hjørring Amt, Danmark, emigrerede til Utah i 1862 og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.